PETRE ANGHEL

AUTODENUNȚ, SAU DRUMUL DE LA ÎMPĂRAT LA CIOBAN

Sunt posesorul unui amănunt biografic care mă include în nobila familie a geniilor: nu ştiu când m-am născut! Şi, ca şi când nu ar fi de ajuns, până la vârsta de 14 ani am ştiut că sunt născut pe 28 februarie ca apoi, scoţându-mi certificatul de la primărie, să constat că am venit pe lume la 3 februarie, una mie o sută patru zeci şi patru. Iarnă-iarnă, frig-frig, război-război, ruşii la doi paşi, doar eu mai lipseam. Chiar aşa: Bunul Dumnezeu a constatat că în Băileştii Doljului e nevoie de mine. Şi aşa a fost... Am avut mamă frumoasă şi tată puternic. Nu am moştenit nimic de la ei în acest sens. Mi se pare că nici în prea multe altele. Mama broda de dimineaţă până seara la o maşină de cusut Singer. Maşina avea, la cap şi la picioare, fel de fel de figuri. Eu făceam din ele ce voiam, le vedeam îngeri, balauri, fete frumoase, feciori voinici. Tata trăgea la rindea, şlefuia lemnul, lustruia furnirul de nuc. Şi mie nu-mi era nici bine, nici rău, dar existam. Eram în a fi – fiinţă.

Apoi, când aveam vreo opt ani, mama a murit (după ce născuse şapte copii, din care am trăit doar eu – v-am spus că sunt un gen aparte) şi m-am rugat lui Dumnezeu să mă înfieze.

Într-o noapte, pe când plângeam cu plapuma în cap, Domnul mi-a dat de înţeles că voi fi rege. Un rege special, fireşte, dar stăpân peste oameni, ţinuturi şi averi. Aşa am ajuns scriitor.

Aveam tot ce doream. Într-o pagină de hârtie eram ministru, în alta cerşetor, în una stăpân, în alta neslobod.

Întâiam tipărit un volum de versuri, girat de mărinimosul editor Mircea Ciobanu şi contrasemnat de nu mai puţin generosul Marin Preda (cu amândoi am avut bucuria să mă împrietenesc şi nenorocul să-i văd prea repede pe catafalc, sunt mângâiat doar de amintirea serioaselor discuţii despre Dumnezeu) ... Când am citit câteva poezii din volumul tipărit, am avut surpriza să constat că, în continuare, Eminescu era mai bun decât mine. Doi ani mai târziu, am publicat un volum de critică şi am păţit la fel: G. Călinescu mă depăşea. A trebuit să mă refugiez în roman. O nenorocire şi mai mare – după vreo zece volume, bagsama că Balzac, Dostoievski, Faulkner (şi câţi alţii) mi-o luaseră înainte... Teatru am scris, dar nu mi-au mai publicat, era şi anticomunist!

În asemenea situaţie, ca să nu mă sinucid, am făcut cale-ntoarsă şi, precum Saul din Tars, am avut revelaţia că drumul e bun, dar direcţia e greşită.

Şi n-am mai vrut să fiu cel mai bun. N-am mai vrut să fiu nici al doilea şi nici al treilea. Nu m-a mai interesat să fiu în faţă. Locul din capul mesei, podiumul din faţa tribunei, ecranul de televizor mi-au devenit indiferente. Vreau să devin slujbaş, m-am hotărât. Şi am avut revelaţia că e minunat să fii rob al celui Prea înalt. Fiindcă devenisem fiul Lui, fiu de împărat, frate al Celui Dintâi născut.

În ce an se întâmpla asta? Dar v-am spus că am ceva comun cu geniile, uit zilele de naştere.

Domnul dă ploaie la vreme potrivită, fără să consulte calendarul. Când vrea El. Şi peste cine vrea El.

Am uitat să spun care este legătura celor scrise cu titlul? Asta într-un alt volum.

MURITORII ÎNTRE EI…

Asupra creaţiei lui Petre Anghel s-au pronunţat următorii (ordinea nu are nicio importanţă): Mircea Ciobanu, Marin Preda, Constantin Noica, Virgil Mazilescu, Mihai Gafiţa, Paul Dugneanu, Ion Rotaru, Mircea Zaciu, Aurel Sasu, Laurenţiu Ulici, Constantin M. Popa, Dan Cristea, Alexandru Piru, Nicolae Cibanu, Valeriu Cristea, Dana Dumitriu, Florea Firan, Valentin F. Mihăiescu, Vasile Chifor, Pompiliu Mareea, Alee Hanţă, Octavian Butoi, Ion Diaconescu, Dumitru Radu Popa, Virgil Cuţitaru, Costin Tuchilă, Andreea Vlădescu, Dan Medeanu, Traian Stoica, Serafim Duicu, Ion Ceapraz, Mihai Dinu Gheorghiu, Dan Arsenie, Constantin Pricop, Titu Popescu, Eufrosina Ungureanu, Sultana Crăia, Alex Ştefănescu, Adriana Iliescu, Mircea Braga, Sabin Bălaşa, Tudor Anesco, E. Stenfield, Corneliu Dumitriu, Corneliu Antim, Daniel Amarghioalei, Eugenia Miulescu, Isabella Albu, Florin Constantin Pavlovici, Constantin Vişan, Viorel Grecu, Mircea Vaida-Voevod, Leo Butnaru, Constantin Coroiu, Dumitru Micu, Pavel Ţugui, Şerban Cioculescu, Florin Lăiu, Mircea Iorgulescu, Alecu Ivan Ghilia, Anatol Danilişin, Vasile Cojocaru, Mihai Gavril, Al. Pann.

PSALMODIERE

PSALMUL 1

Tu eşti acel om
Care-şi găseşte plăcere în lege.
Tinere păstor.

Tu eşti sădit lângă apa cea vie.
Rod ai dat în trânta cu Goliat.
Rod peste cetatea Sion.
Calea ta a cunoscut-o
Marele Păstor, împărate.
Iar dintre fraţi nu pentru înălţime ai
Cântăreţule, tată de copii
Răzvrătiţi.
Tu eşti cel iubit de Iehova.
Şi tu ştii ce înseamnă omul Căzut, alungat, înălţat.
Nu pleavă, nu vânt este drumul tău.
Ci sfârşitul, calea celui fără prihană.
Pom sădit lângă izvor de apă, Tu eşti, Davide, fiul lui Işai.
Şi eu, şi eu sunt iubit de Domnul, Psalmistule.
(Bâldana, aug. 1997)
PSALMUL 1 BIS
Ferice de omul
Care nu e intrat
În gaşcă
Şi nu are loc la masa distracţiilor.
Ferice de omul care îşi găseşte plăcerea în
Domnului
Şi se gândeşte tot timpul la ea.
El e mai sănătos decât un pom Sădit lâng-un izvor, Frunzele lui, ca de brad, Nu se ofilesc niciodată.
Omul acesta, prieteni.
Tot ce începe duce
La bun sfârşit.
Chiar dacă n-a pornit totdeauna
Cu dreptul în faţă
(Are grijă Domnul să pună, în loc de stângul, dreptul).
Să nu vă luaţi după aparenţe
Şi să credeţi că la fel
E şi cu cei răi:
Ei sunt ca pleava spulberată de vânt
(Uite-o, nu e, ai uitat cum era!)
Cei răi nu vor ţine capul sus;
În ziua judecăţii vor fi cocoşaţi.

Domnul cunoaşte drumul ales De cei neprihăniţi. Să se ferească răii, drumul lor la pieire duce.

PSALMUL DOI

Ca nişte câini fometaţi. Se întărâtă neamurile şi vecinii îşi dau în cap Pentru un gard, Fraţii pentru o amintire, Creştinii pentru o slovă.

Nu între ei se bat.
Pe Domnul şi Unsul său
Vor să-i prindă.
Nesăbuiţi, fără ochi
Şi urechi deschise
Au uitat spusa Tatălui:
Fiul meu eşti.
Astăzi şi-n veac Te-am născut.

Tot ce am este al Tău: Verdele pământ, mijlocul şi marginea lui, Cerul cu nesfârşitele trepte.

Daţi cinste Fiului El a primit de la Tatăl şi a dat fraţilor lui.

Şi mie. Şi ţie. Şi lor.

PSALMUL TREI

Legiune, Doamne, sunt vrăjmaşii mei
În jos, numele lor nu poate
Să scadă.
Nici în sus să sporească.
Unul singur putea să încline balanţa.
Dar s-a hotărât să-mi fie duşman.
Absalom, Absalom.
Sânge din dragostea mea.
Chem oastea hrănită
Din solda mea
Şi ea nu răspunde.
Chem popoarele aliate
Şi surde sunt, împăraţii vasali bagă capu-n nisip.

Dar te scuturi de uitare, Tu, Stânca scăpării lui Iacov. Şi rupi-dinţii vrăjmaşului, Loveşti obrazul duşmanului. Nu-i ucide, Doamne, pe potrivnici, Semnul de pe obraz să fie mărturie Pentru cei umbriţi de scutul Tău.

Absalom, Absalom.
Nu cu tatăl tău, bătrânul David.
Te baţi.

Stânca lui e stâncă de slavă.
Absalom, Absalom.
PSALMUL PATRU
În faţă pustiu.
Pustiu în lături, întuneric în jur.
Pretutindeni duşmani.
Şi apari Tu, Dumnezeul lui Iuda.
Şi-mi asculţi rugăciunea:
La loc larg mă scoţi.
Astfel înţeleg
Că Domnul îşi alege un om și pe omul acesta-l iubeşte. Şi-l ascultă pe omul acesta. Şi omul acesta sunt eu.

— Când e întuneric Oamenii dispreţuiesc credinţa şi uită izvorul vieţii. De fericire nu-şi mai aduc aminte.

Dar eu zic: Fă să răsară peste noi Lumina feţii Tale. Şi astfel se întâmplă.

Mai presus decât bogăţiile lor
E bucuria data inimii mele.
Mă culc și dorm.
Mă trezesc şi am pace.
Tu eşti în mijlocul locuinţei
Şi pacea coboară în mine.
PSALMUL CINCI
Lângă Tine Nu pot locui cei răi, Fiindcă slava Ta arde şi nebunii nu pot zbengui în minciună.

Eu, pentru că sunt iubit de Tine, Chiar în templul Tău pot intra şi mă închin în prezenţa Fetei Tale.

Iată ce te rog, Sfântule! Netezeşte calea Ta sub paşii mei Slabi, şovăielnici.

Tu ştii, nu împotriva mea
Se răzvrătesc duşmanii.
Nu numele meu îl vor întinat.
Nu spre mine întind veninoase limbi
Prăbuşeşte-i.
Lasă-i în pulbere.
Să se sature de cursele lor
Căci uneltesc împotriva Ta…
Lăsaţi unde sunt, în lumea aleasă de ei.

Sfinţii se vor bucura de răsplată.

Nu la întâmplare binecuvântezi, Neprihănitul e alesul Tău, Doamne.

I

PSALMUL ŞASE

Vindecă-mă, Altfel mă ofilesc. Oasele-mi tremură, Sufletul se îngrozeşte.

O, nu pentru mine, Nu pentru faptele mele, Nu pentru numele meu. Îndurarea Ta e izvorul.

Şi îndrăznesc să te-ntreb: Dacă eu pier, Eu, neînsemnatul, Cine Te va mai lăuda? Cine moare nu-şi mai Aduce aminte de Tine şi nici vorbă să te poată slăvi.

PSALMUL ŞAPTE

De Tine, Doamne.

Am fost uns împărat.

Tu m-ai ales

Dintre fiii tatălui meu

Şi din cel neînsemnat (un copil bălai)

Ai făcut stăpânitor de tron.

Tu ai pus la picioarele mele împărăţii vecine cu ostaşi numeroşi, Cetăţi de piatră şi bogăţii ascunse. Fii şi fiice, Cetăţi şi lanuri, Neveste şi curtezane Mi-au podobit coroana.

Şi iată, un copil al meu, Os din oasele mele, Carne din carnea mea, Duh din duhul meu Mă alungă din cetate, Scaunul şi viaţa vrea Dintr-o singură lovitură.

Şi chiar acest beniamit neînsemnat, Un cuş abia trecut la seminţia Tatălui său

M-a ales pentru batjocură. Pot să-l strivesc şi n-o fac. Aştept să te trezeşti, Doamne, Singurul drept îndreptăţit Dreptatea s-o drepteze E numele Tău.

PSALMUL OPT

Iată deasupra Lucrarea mâinilor Tale, Cerul cu Soarele, Stele şi Luna şi nevăzutele lumi. O singură privire peste Propria-mi minte şi este de ajuns să mă înfior.

Cine este omul, Dumnezeule Sabaot, ia să merite o privire De-a Ta, Cine este făptura Zămislită de el la să-ţi pese?

Tu singur adevăr ştii – adevărul:

L-ai făcut, ne-ai făcut, m-ai făcut.
Cu puţin mai pe jos decât Tine, Dumnezeule.
Ne-ai pus stăpâni peste lucrarea
Mâinilor Tale.
Sălbatice fiare, liniştite suflări.
Peşti din adâncuri şi păsări sub zare
Ale noastre ai zis ca să fie.
Ce zicem noi?
Minunat este Numele Tău
Pe pământ şi în ceruri.
PSALMUL NOUĂ
Câteva lucruri pot face
Pentru Tatăl.
Poate doar unul cu mai multe feţe.
Voi lăuda numele Lui
Şi voi povesti minunile Lui.
Astfel toată viaţa mea
Va fi plină.
Voi privi
La ce au făcut vrăjmaşii mei:
Cetăţi, nume săpate în piatră.
Şi vine Domnul.
Şi chiar numele lor îl şterge
De nu se mai alege
Nici pomenirea.
Celui asuprit Domnul îi
Pregăteşte scăpare.
Nu ca o vorbă.
Nu ca promisiune în vag.
Când ai nevoie de El vine Domnul.

Şi nu Domnul îţi Nimiceşte vrăjmaşul, Domnul doar îl lasă pe cel rău să-şi folosească laţul.

Şi astfel află nefericiţii care L-au lepădat pe cel uns că ei sunt doar oameni.

PSALMUL NOUĂ BIS
Mori pentru fiul Aşa să se cânte.
Îl îndeamnă David Pe mai marele Peste cântăreţi.
Mori pentru fiul

Porunceşte cântăreţul
Celui ce mişcă atent coardele.
Mori pentru fiul.
Un psalm al lui David.
Mort pentru noi Fiul
Iată un psalm
Ai mai marelui
Peste David.
Peste mai marele cântăreţilor.
Peste noi, jucătorii pe strune, Mort pentru noi, fiii şi Făpturile Lui.

PSALMUL NOUĂ BIS

Am un sfat pentru tine, Cântăreţule, Pentru tine şi cei care Interpretează suferinţa, N-o au săpată în inimă (Fie ei mari sau mai mari Peste cântăreţi): Cântaţi psalmii lui David Dacă ştii ce înseamnă „Mori pentru fiul”.

Şi
Mai ales
Dacă poţi simţi cuvintele
(Adică adevărul săpat în palma Lui):
Fiul a murit
Din cauza mea.
Fiul mort pentru mine.
În rest, totul e tăcere, Printre oameni nu este niciunul, (Niciunul măcar) Care să facă binele.

PSALMUL ZECE

Pentru că stai departe
Şi nu răspunzi
După mintea celui fără.
Cred unii, Doamne.
Că Te ascunzi la vreme de necaz.
Celui nelegiuit îi merge
Treaba
Pe un pământ nelegiuit, în vremi nelegiuite
Şi stăpânite de nelegiuiţi.
Dar iată, apari Tu.
Vezi necazul şi suferinţa
Celui drept.

Iei în mână puternică pricina

Şi judeci cu dreptate.

Tu auzi rugăciunea, întăreşti inima, îţi pleci urechea Faci dreptate văduvei şi orfanului.

Noi suntem, Tată, Văduva şi orfanul şi fiind ai Tăi, Omul luat din pământ Nu ne mai sperie, Doamne al spiritului.

PSALMUL UNSPREZECE

Iată un sfat înţelept: Fugiţi la munţi în ceasul de necaz.

Şi eu nu ascult sfatul înţelepţilor de o zi. Nu la munţi caut eu ajutor.

Domnul stă în templul Său prea înalt şi limpede mă vede.

Sunt cercat de necaz Fiindcă Domnul mă vrea Neprihănit.

Şi cum mă vrea, mă şi vede. Eu pot acum privi la El Cu o neprihănire dată mie chiar de El Neprihănitul.

PSALMUL DOISPREZECE

Domneşte ticăloşia

Printre fiii oamenilor.

Şi azi ca şi ieri

Oamenii îşi spun minciuni

Unii altora

Şi demagogii câştigă alegerile.

Semnul tăriei lor

E linguşala.

Dar din Sion Domnul vede

Cum cei făr' de noroc sunt

Asupriţi

Şi aude vaietul săracilor când gem.

Acum, zice Domnul.

Mă scol şi aduc mântuire.

Când face Domnul ăsta? Cuvintele Lui sunt argint Lămurit şi curăţat Lămurit şi curăţat De şapte ori.

Acum şi pretutindeni Răscoleşte în cuptor Domnul Desăvârşita dreptate.

PSALMUL TREISPREZECE

Spune-mi, Doamne.

Este posibil

Să mă uiţi

Până la capăt

Şi să-ţi ascunzi faţa?
Eu ştiu că pot să mor mâine.
Chiar şi astăzi.
De Te depărtezi.
Dar cei
Care m-ar vedea când mă clatin îşi vor striga fericiţi în pieţe: l-am biruit
Şi nu doar la mine se vor
Gândi, fericindu-se.
Ci chiar la Tine.
Dar până atunci Mai va.
N-adorm somnul morţii Fiindcă lumina Ta Dă lumină ochilor mei.
Suficient să cred în bunătatea
Ta.
Să cânt cu gura plină.
Să fiu vesel ca o inimă
Sănătoasă
Şi să arăt cu degetul
Ca un învingător de împăraţi:
Ce vedeţi nu este fapta mea.
Domnul lui Israel mi-a făcut
Acest bine.
PSALMUL PAISPREZECE
Şade nebunul şi zice
Cum că ar cugeta.
Şi după multă bătaie de cap
Ajunge, în sfârşit.
La o concluzie.
Evident definitivă:
Nu este Dumnezeu.
Adică aşa ceva ce nu pricepe el
Nu se eczistă.
Domnul priveşte din înălţimea cerurilor
Şi caută unul care să caute
Căutarea lui Dumnezeu.
Aflaţi că nu este niciunul măcar în afara lui Israel.
Iar cei care nu caută Ar mânca pe pâine Pe fiii lui Iacov.

Râdeţi, voi, râdeţi.
De credinţa noastră.
Au cine vă opreşte.
Încă o zi şi încă o zi
Până când îşi strânge Domnul
Prinşii de război.
Să vedeţi veselie.
Să vedeţi râsete.
Să vedeţi pălării aruncate spre nori.
Nu, din păcate n-o să vedeţi.
Atunci cine nu e cu Israel
Nu e.
Verbul lui la a fost se conjugă.
PSALMUL ŞAISPREZECE
E limpede, Doamne.
Că Tu eşti Dumnezeul meu.
Şi de la Tine am învăţat încă o fericire:
Sfinţii care sunt în jurul meu.
Oamenii evlavioşi cu Scriptura în mână.
Prietenii mei
Sunt o bucurie deplină a mea.
Sunt alţii mai de fală.
Care aleargă din zori şi până seara
Să pună banii la bănci.
Dar eu abia-i văd.
Şi, drept să spun, îmi convine:
Mi-a căzut din senin
O moştenire plăcută
Când s-a deschis testamentul:
Locul din stânga Domnului.
(Chiar în faţa Lui
Pot să stau).
Cimitirul e undeva în spate.
Sub picioarele mele.
Iar de mă gândesc bine
Nu mai e deloc.

O singură cărare cu bucurii nespuse şi pe treapta de sus, în capul scărilor, Domnul care aşteaptă să urc.

PSALMUL ŞAPTESPREZECE
Tu ştii, Părinte.
Ce gândesc, asta spun.
Fiindcă gândul
E sădit de Tine.
De aceea nu mi se clatină
Picioarele
Şi nu merg pe drum
Cu cei morţi după bani.
Dar se întâmplă ceva: Duşmanii neştiind de ce Nu-i lovesc, Mă înconjoară, Mint pe seama mea, şi mă aşteaptă la colţuri.
Am o rugăminte la Tine, Viteazul lui Israel: Loveşte-i Tu, Fă-i să-şi vadă Lungul nasului.
Aşa este drept, Doamne: Ei şi-au luat
Partea de moştenire aici, Iar eu am răbdat Pentru un singur lucru.
Vreau să văd faţa Ta, împărate!
PSALMUL OPTSPREZECE
Te iubesc din inimă, Doamne, Mai mult decât bogăţiile lumii, Mai mult decât am curajul s-o spun
Cine eşti Tu? Stânca eşti, Cetatea mea, Poporul meu şi continentul meu.
Eu ştiu ce înseamnă să ai duşmani.
Prietenii au fugit.
Fraţii m-au trădat.
Fiii mi-au întors spatele.
Ia» Regele, ocrotitorul meu.
Şi-a îndepărtat arcaşii spre mine.
Şi toţi au triumfat
Căci îmi venise sfârşitul.
Şi am ridicat ochii spre Domnul.
Iată ce a urmat: S-a cutremurat pământul.
Munţii au luat-o la vale.
Acesta a fost începutul.
Apoi Leul lui Iuda S-a mâniat.
Fum ieşea din gura Lui.
Cerul s-a făcut aşternut.
Călărea un heruvim, îşi făcuse pelerină

Din Miazănoapte.
Dintr-o mustrare a Lui
Au îngheţat apele
Şi s-au descoperit temeliile
Lumilor.

Un milion de milioane de fapte A făcut atunci şi apoi Pentru un singur om care semna modest: Robul Domnului, David.

PSALMUL OPTSPREZECE BIS

Cu Tine mă arunc
În mijlocul unei oşti înarmate.
Sar cu Tine peste ziduri.
Şi mă cufund în ape.
Arma mea miraculoasă
E la îndemâna oricui:
Cuvântul călit
Al lui Iahve.
Căile Lui
Sunt perfecte
Ca un poem nescris.
Iar Dumnezeu ca Domnul
Nu e nimeni.
Trăiască Domnul
Şi binecuvântat să fie.
Un singur lucru pot
Să fac pentru Tine, Doamne.
Şi chiar îl fac:
Te laud când îi întâlnesc
Pe cei care Te ştiu
Şi pe cei care
Nu.

PSALMUL NOUĂSPREZECE

Vrea şi Ion să ştie
Unde e Dumnezeu.
Zis şi făcut, dacă are timp.
Îi arătăm.
Cerurile spun slava lui Dumnezeu
Şi întinderea lor vesteşte lucrarea
Mâinilor Lui.

Dacă ai auz fin, Ioane.
Seara ascultă
Cum ziua de azi istoriseşte
Celei de mâine
Ce face Domnul când
Aţipeşti tu.
A întins Domnul Un cort Soarelui în ceruri.
Spune-mi, ai văzut vreun fiu de împărat
Să iasă triumfător
Cum iese lumina
Din mâna Creatorului ei?
Legea după care Aceasta şi aceea se întâmplă, E fără prihană, prietene, Iar poruncile veselesc ochii. Noi o singură grijă avem: Mândria peste noi să nu cadă.

PSALMUL DOUĂZECI

Să te asculte Domnul
În ziua necazului, împărate.
Să-ţi trimită ajutor în comunitate.
Şi să fie bine capitalei
Ţării în care stai.
Să ridici un steag
Şi să-l laşi să fluture.
Fie el cu stemă sau nu
Doar s-o faci în Numele Domnului
Şi urmează împlinirea dorinţelor.
Cum te va scăpa Dumnezeu, împărate, De unde va veni ajutorul?
Din ceruri, împărate, din ceruri.
Şi încă ceva:
Şi eu sunt împărat, împărate.
Când mă bizui pe chemarea Lui.

PSALMUL DOUĂZECI ŞI UNU

Ce am cerut mi-ai dat.
Dumnezeule.
Şi mi-ai dat
Şi ce nu am cerut.
Căci nu aveam eu dorinţe
Pe măsura darurilor Tale.
Mi-ai dat viaţă aici

Şi viaţă pe vecie Tu mi-ai dat.
Mergeam într-o doară
Pe faţa pământului
Şi mi-ai ieşit cu daruri înainte
De se minunează o lume.
Şi ce simplu e răspunsul, Doamne!
Aşa face Domnul lui se încrede în El.

PSALMUL DOUĂZECI ŞI DOI

Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, Pentru ce m-ai părăsit? strigă de la facerea lumii Oricine vede Apropiindu-se noaptea.

Şi duşmanul.
Cel care fuge de lumină, îşi freacă mâinile şi îngână:
S-a încrezut în Dumnezeu.
Dumnezeu să-l scape.
Dacă-l iubeşte.
Dar cum să nu
Ne iubească Domnul
Nu înţeleg vrăjmaşii.
5 Davidiada

Căci ochiul lor nu trece Dincolo de semne, Visul lor de-a avea Nu-i peste o cămaşă De purpură, Apărătorii lor Nu sunt mai tari Decât câinii flămânzi care pândesc o cruce.

Dar Domnul

Din înaltul cerului rosteşte: Fraţii Fiului Meu vor vesti Lucrarea unui neam Ce se va naşte.

PSALMUL DOUĂZECI ŞI TREI

Domnul e Păstorul meu Nu-mi mai trebuie nimic. El mă duce la păşune, El mă duce la izvor, El în zori mă veseleşte, El mi-arată drumul drept.

Pot să umblu
Prin valea umbrei morţii
Unde m-au dus cei
Dinaintea mea.
Dar tot nu-mi este frică.
Şi în faţă:
O nuia de povaţă.
O masă râvnită de duşmani.
Trup sănătos.

Untdelemn pentru plete.

PSALMUL DOUĂZECI ŞI PATRU
Al Domnului este pământul
Şi tot ce este pe el:
Păsări, animale
Şi oameni.
Pentru simplul motiv
Că El l-a întemeiat.
Din foc, aer şi Spirit.
Dacă te înspăimântă
Atâta putere, prietene.
Şi nu ştii cum vei putea urca
Muntele pe care stă Dumnezeu.
Aflǎ tot dintru Sine rǎspunsul:
În Sion locuieşte
Cel cu inima curată.
Mâna nepătată de sânge
Şi limba nemincinoasă.

Nu poţi nici atât? Mai e o speranţă: Domnul dă graţie – Stare de mântuire, Trebuie doar să te uiţi Spre faţa celui Care-l salvă pe Iacov.

PSALMUL DOUĂZECI ŞI PATRU BIS

Porţi, ridicaţi-vă capetele, Mişcaţi-vă din ţâţâni Porţi nesfârşite, ia să intre împăratul slavei.

Cine este
Acest împărat al slavei, întrebi tu retoric?
Iată răspunsul.
Pentru acum şi mâine:
Domnul cel neclintit şi puternic.
Domnul cel neînvins în vreo încercare.
Domnul de deasupra luptelor.
Şi iarăşi întrebi
Cine este acest împărat al slavei.
Frumoasă întrebare.
Ea pregăteşte şi mai frumosul
Răspuns:
Domnul oştirilor dumnezeieşti.
El este împăratul slavei

Şi nimeni nu poate spune
Că n-a auzit.

PSALMUL DOUĂZECI ŞI CINCI

Stau la răscruce, Dumnezeule.
Şi duşmanii pândesc după colţuri.
Arată-mi Doamne, căile Tale.
Şi învaţă-mă cărările Tale, învaţă-mă prin pilde
Şi poveţe.
Spune-mi istorii ca să pot pricepe.
Când priveşti la mine.
Dumnezeule, întoarce faţa de la ce-am făcut
Când eram mic şi neisprăvit.
Tânăr şi necopt la minte.
Doar cu sânge clocotind în vine.
Poţi să vezi ceva, când Te uiţi: îndurarea Ta, Bunătatea Ta, Mântuirea Ta.
Şi printre ele, Teama mea de păcat.
Pentru că mă uit la Tine
Şi Te cunosc.
Mi-ai promis prietenie.
Neliniştea inimii mele
E într-o necurmată sporire:
Scoate-mi Tu picioarele din laţ.

PSALMUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

I

Cercetează-mă, Doamne.
Încearcă-mă.
Trece-mi prin cuptorul de foc
Inima, rărunchi şi cugetul
Şi scoate-mă de acolo
După tiparul bunătăţii Tale.
Te-am ascultat şi iată roadele: Nu am prieteni oameni mincinoşi, Nu plec la drum cu oamenii vicleni, Urăsc adunătura celor răi şi ocolesc gloatele
Reţeta mea:
Îmi spăl mâinile în nevinovăţie, şi povestesc ca şi acum, Minunile Tale.

PSALMUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Domnul este lumina şi mântuirea mea, Scriu o listă cu duşmani şi unul câte unul dispare Fără să-mi fie teamă.

Un lucru cer de la Domnul
Şi-l doresc fierbinte:
Aş vrea să locuiesc pe vecie în casa Lui.
Pe pământul întocmit de El
Să am casa vecină
Cu altarul Său.
Iar în ceruri
Să-l privesc frumuseţea.
6 Davidiada
Cineva mă întreabă
De unde ştiu asemenea lucruri
Şi când le-am învăţat.
Dar nu sunt ale mele.
Prietene.
Dumnezeu mi-a şoptit la ureche
„Caută faţa Mea!"
Iar eu am răspuns:
Faţa Ta o caut.
Dumnezeule.
PSALMUL DOUĂZECI ŞI OPT
Nu mă lua
De pe pământ împreună cu cei răi, Stânca mea.

Ştiu că ai un loc Pentru cei dragi păstrat, Aşa cum mama are un gând în sân Pentru fiul ei.

În Tine am încredere, De Tine sunt ajutat şi strigat pe nume. Păstor al meu eşti, Dumnezeule.

Nu am nevoie De încă un motiv să fiu vesel, Drept care
Scriu acest vers
De laudă pentru Tine.
Şi închei
Cântarea.
PSALMUL TREIZECI
Te înalţ, Doamne.
Căci Tu m-ai înălţat.
Te slăvesc până
La ceruri.

Căci Tu m-ai ridicat
Exact din mormânt.
Să vă spun ce-am observat, prieteni:
Mânia Lui ţine o clipă.
Iar îndurarea Lui un veac.
Încercaţi numai şi veţi vedea:
Seara vă veţi culca supăraţi.
Cu ochii roşii, plini de lacrimi.
Apoi, de vă veţi încredinţa Domnului.
Dimineaţa va bate în geam veselia.
Uit asta, uneori, Dumnezeule.
Din păcate, când îmi merge bine.
Uit care-i izvorul binelui
Şi mă clatin.
j
Dar fiindcă am priceput Legătura dintre mine şi Tine, Nesfârşit Te voi lăuda, Dumnezeule.

PSALMUL TREIZECI ŞI UNU

Faţa şi sufletul mi s-au sluţit Viaţa se topeşte în suspinuri, Puterile mi s-au sleit iar oasele sunt putrede deja.
Urmarea:
Sunt uitat de cei care mă ştiu
Ca un mort.
Şi aruncat ca o oală fără toartă.
Ca o strachină spartă.
Şi aud şoaptele multora:
Are ce merită.
Nici nu se putea altfel.
Dar mă încred în Tine, Doamne, şi ştiu urmările:
Tu mă ascunzi la umbra feţei Tale, Mă ocroteşti în cortul Tău Ca-ntr-o cetate întărită.
Am tot dreptul
Să spun şi altora
După asemenea experienţă:
Fiţi tari şi îmbărbătaţi-vă.
Credeţi în Domnul.
El stă la locul Lui veşnic
Şi ne aşteaptă cererea.

PSALMUL TREIZECI ŞI DOI
Am găsit soluţia salvării.
Dumnezeule:
Mă rog, la vremea potrivită.
Ţie.
Mărturisesc păcatul şi sunt liber.
Nu mă ascund, ba chiar mă-ndrept
Spre Tine.
Nu ştiam cum să procedez.
Dar Te-am auzit promiţând:
Te voi învăţa
Şi-ţi voi arăta drumul bun.
Te voi sfătui
Şi te voi urmări cu privirea.
Înţelegeţi, căci este simplu, oameni Nu fiţi ca nişte mânji Fără pricepere, Struniţi cu o zăbală.
Şi Domnul vrea să ne ţină Aproape, Dar frâul Lui e Nesfârşita iubire.
PSALMUL TREIZECI ŞI TREI
Copii curaţi.
Bucuraţi-vă în Domnul.
Bărbaţilor.
Vă stă bine să cântaţi
Cât vă rezistă pieptul.
Lăudaţi-L cum vreţi
Şi cum puteţi.
Cu instrumente de pe aici
Sau din import.
Cu instrumente simple
Sau inventate de oameni iscusiţi.
Şi dacă nu aveţi de niciun fel
Sau nu ştiţi să le folosiţi.
Cântaţi din gură.
Cântaţi în gândul vostru.
Cântaţi o cântare nouă.
Ce aţi simţit voi
Când v-a eliberat Domnul.
Spuneţi ce s-a întâmplat cu voi

Când v-aţi simţit singuri.
Fără nicio speranţă.
Fără prieteni, fără bani.
Fără siguranţa zilei de mâine.
Spuneţi oamenilor
Ce face Dumnezeu fiilor Lui
Dacă-şi pun nădejdea în El.
Da, sufletul nostru
Crede în Dumnezeu.

PSALMUL TREIZECI ŞI PATRU

Există un moment
Când nu mai avem
Nicio speranţă
Şi am epuizat orice metodă.
Ei bine, înainte de-a spune: „S-a sfârşit".
Întoarce-ţi privirile spre Domnul
Şi-n clipa următoare
Te vei lumină.
(Asta o spune un om
Doborât de o mie de ori.
Alungat de zece mii
Şi înconjurat de disperare
Zilnic).
Cum e posibil asta? E bună întrebarea, Dar mult mai simplu
Este chiar răspunsul:
Îngerii Domnului vin ca o armată de
Soldaţi instruiţi.
Se pun la dispoziţia ta
Şi te scapă de orice nevoi
Preluând ei grijile.
Pare puţin cam simplu.
Sau pare complicat?
Ai la îndemână metoda:
Gustă şi vei vedea
Cât de bun este Domnul.

PSALMUL TREIZECI ŞI CINCI

Mi se pare
Că am mai multe necazuri

Decât pot suporta.
Mai mulţi duşmani
Decât pot să înving.
Mai multe griji
Decât aş putea duce.
Drumul e întunecos
Şi eu sunt obosit.
Pot să merg chiar mai
Departe, Doamne.
Cu spovedania:
Nu înţeleg nimic
Din absurdul din jur.
Cei pe care i-am ajutat
Sunt cei mai mari duşmani.

Îţi spun ce voi face, Dumnezeule! Voi sta neclintit. Luptă Tu cu cei care lovesc în mine.

PSALMUL TREIZECI ŞI NOUĂ

Îmi făcusem un calcul:
Voi avea grijă pe unde merg
Şi ca să nu greşesc niciun cuvânt îmi voi pune lacăt la gură.
Am stat multă vreme
Aşa mut.
Deşi ardea inima în mine să vorbesc
Şi până la urmă nu m-am abţinut
Şi am zis:
Spune-mi, Doamne, care e sfârşitul
Vieţii mele.
Vreau să ştiu şi eu cât sunt de
Trecător.
Am văzut că omu-i ca o boare.
(Chiar dacă unii se simt bine
Şi par ceva mai ţepeni).
Toţi umblăm de colo-colo.

PSALMUL PATRUZECI ŞI DOI

Am înnebunit de sete şi-astfel mi-am dat seama cum Te doresc eu pe Tine, Dumnezeule Nalt.

Toţi se sperie de moarte, Dar mie îmi e dor să vin în faţa Ta. Am văzut un cerb Alergând după apă şi părea nebun.

Aş vrea să fiu surd şi să nu-i mai aud Pe cei ce întreabă Unde eşti Tu.

Îmi amintesc
Cum înaintam spre
Casa Domnului
Aclamat de mulţime.
Acum un val cheamă alt val
La vuietul căderii
Apelor Tale.
Şi iar aud întrebarea vrăjmaşului:
Unde este Dumnezeul lui?
Dumnezeul meu este credinţa mea, El este mântuirea mea.
El este Dumnezeul meu.

PSALMUL PATRUZECI ŞI ŞAPTE

Bateţi din palme, popoare, Strigaţi către Domnul cu bucurie, Căci El e mai mare Peste tot pământul.

El pune neamuri sub picioare, El ne alege moştenire şi ne-o dă gratuit, Fiindcă-l iubeşte pe Iacov.

Cântaţi lui Dumnezeu, cântaţi, Căci împărat peste limbi este El.

Ale Lui sunt Ţinuturile pământului şi El foarte ridicându-Se Stă deasupra.

PSALMUL PATRUZECI ŞI OPT

Mare este Domnul
Şi lăudat de toţi
Mai ales de cei din cetatea
Pe care şi-a ales-o pe munte, în pădurea sfântă a Lui.
Dumnezeu prin faptele Lui Cunoscutu e când zăstâmpeaşte.
Au venit şi alţii la muntele Lui
Ei se uitară.
Depreună.
Mirară-se.
Turbară-se.
Tremurară-se.
Ca o femeie la naştere.
Şi şi-au luat tălpășiţa
De parcă s-ar fi vânturat pleava.
Doamne, în templul Tău
La bunătatea Ta ne gândim.

Drept care se bucură muntele.
Se veselesc fetele.
Iar noi strigăm:
Priviţi măreţia aceasta
Ca să aveţi ce povesti urmaşilor.
El este Dumnezeul nostru şi ne va îndura Până la capăt.
PSALMUL ŞAIZECI
Ştiu Doamne.
Că Te-ai supărat
Şi din pricima asta
Nu mai suntem doi pe-un loc
Şi ne-am împrăştiat
Şi mai ştiu că noi suntem pricina.
Ridică-ne iarăşi!
Ai cutremurat pământul, L-ai despicat, Ne-ai trecut poporul Prin grele încercări, Ne-am împiedicat De parcă am fi băut.
Dar avem de la Tine un steag
Şi el trebuie înălţat
Ca o biruinţă a adevărului.
Cum ar putea altfel
Să scape preaiubiţii Tăi fii?
Ajutorul omului este
Piatra sfărâmată.
Ieşi, aşadar, Doamne.
Cu ostile Tale.
Aşa cum ai zis:
Al Tău este muntele Galaad.
Efraim este judecata.
Prin Iuda dau comenzi.
Pe Edom, îmi ascut pintenii.
Nu ne rămâne decât să ne uităm cu credinţă Cum îi zdrobeşti Pe duşmani.
PSALMUL ŞAIZECI ŞI UNU
Nu pot să stau
Lângă Tine.
Sunt atât de departe.
De parcă aş fi la capătul pământului
(Doi oameni nu se pot depărta mai mult.

Doar unul la un capăt
Şi altul dincolo
Ar fi să fie).
Du-mă pe stânca
Neatinsă.
Ea este mult prea mare
Pentru mine.
În ochii Tăi, Dumnezeule, Sunt ca un împărat.
Lungeşte viaţa împăratului.
Doamne.
Nu cu zece, nu cu o sută
De ani.
Lungească-i-se anii pe vecie.
Doamne.
Celui ce-ţi cântă azi.
Numele Tău.
Lungeşte pe vecie viaţa, Doamne.
Celui care ascultă
Sau citeşte
Despre iubirea Ta.

PSALMUL ŞAIZECI ŞI DOI

Da, numai în Dumnezeu cred, Numai El este sprijinul meu.

Da, oamenilor le place minciuna, Cu gura binecuvântează, Dar blestemă cu inima.

Da, fiii oamenilor mint şi sunt făuritori de voroave, N-am cum să mă sprijin pe ei.

Prieteni, am un sfat pentru voi:
E bine că vă cresc bogăţiile.
Că le aveţi împărţite şi ascunse
Care încotro
Ca să nu le vadă hoţii
Şi cei ce aşază impozite.
8 Davidiada 113

Dar nu vă puneţi nădejdea în ele, Nu vă lipiţi inima De parcă ar fi o iubită.

Dumnezeu a spus o dată.
De două ori a spus, şi chiar de o mie:
A Sa este puterea

Şi a Sa bunătatea.
Şi El după fapte va trimite
Răsplata.

PSALMUL ŞAIZECI ŞI TREI

De Ţine-mi este dor, Preasfinte, Sete îmi este şi foame Simt, Ard nerăbdător să te-ntâlnesc în templu şi să-ţi admir puterile şi slava.

Numele Tău mă satură ca o mâncare scumpă, când seara Te gândesc, găsesc tării, La umbra Ta sunt plin de veselie şi-un braţ puternic simt în dreapta mea.

PSALMUL ŞAIZECI ŞI CINCI

Iată câţiva oameni fericiţi
(O infinitate
Dacă intră în categoriile de-aici):
Cei pe care-i alege Dumnezeu.
Cei primiţi înaintea Lui.
Cei ce locuiesc în spaţiul Său.
Ei se vor împlini de binecuvântarea
Strigată din casa Stăpânului
Şi vor fi ascultaţi prin minuni.
Am văzut, Dumnezeule, stilul Tău:
Tu uzi brazdele.
Tu sfarmi bolovanii.
Tu înmoi cu ploaie bulgării
Şi binecuvântezi răsadul.
Rezultatul?
Încununezi anul
Cu bunătăţile Tale.
Adăpi câmpiile.
Dealurile sunt încinse cu verdeaţă.
Păşunile se-ntunecă de oi
Şi peste toate paşii Tăi risipesc belşug.
Treaba noastră?
Să strigăm de bucurie.
Să cântăm.

PSALMUL ŞAIZECI ŞI CINCI BIS

Vor veni la Tine Toţi oamenii, Fiindcă doar Tu asculţi Rugăciunile.

Pe mine, ca şi pe alţii, Mă copleşesc greşelile, Dar mai pot

respira Fiindcă mi-ai iertat păcatele.

Fericit este, Doamne, Cel ales de Tine, Cel care vine înaintea Ta şi e primit de Tine.

Noi, Doamne, cei care Te-am văzut. Ne vom umple de
Binecuvântări
Şi vom veni la templu
Să ne sfinţească prezenţa Ta.

În bunătatea Ta, Dumnezeule, Ne răspunzi prin minuni şi aud despre faptele Tale Cei mai de la margine locuitori

Dintre multele Tale minuni
Simt cum potoleşti
Urletul mărilor – Aceste popoare răzvrătite
Care vor vrea văă se pună cu poporul Tău.

PSALMUL ŞAIZECI ŞI NOUĂ

Scapă-mă, Dumnezeule.
Căci mă acoperă apele
Mai rău ca la inundaţii.
Iar cei ce mă urăsc
Sunt mai mulţi ca firele de păr
Din pletele unui adolescent.
Şi Tu ştii că nu pe drept mă scuipă:
Cer înapoi ce nu mi-au dat.
Mă acuză de ce n-am zis
Şi văd în mine e% nu sunt.

Doamne, Tu ştii cum sunt, îmi cunoşti soiul de nebunie; Pentru râvna casei Tale port ocara şi ei lovesc în mine că n-au curaj să te atingă.

Fac şi ei ce pot:
Mă bârfesc pe la colţuri.
La un pahar de palincă
Sau când spun câte-un banc nesărat.
Aşa vor face şi cu Tine, Doamne, îţi vor da oţet în băutură
Şi vor pune fiere în mâncare
Fără să ştie că locuirea lor va fi pustie
Şi slujba lor altul o va lua.
Să nuse-nchidă groapa peste mine.
Doamne.
Căci Tu asculţi pe cei sărmani

Şi nu dispreţuieşti pe cei
Prinşi în laţul cu păcat.
Sămânţa robilor Tăi, Dumnezeule va locui Sionul din văzduh.
PSALMUL ŞAPTEZECI
Grăbeşte, Doamne, De mă izbăveşte. Ştiu că pentru Tine Nu există grabă şi zăbavă, Dar grăbeşte de-mi ajută să roşească de ruşine Cei ce n-au loc de mine.
S-au pregătit să zică aha, aha.
Şi-au scos pumnii la vedere
Gata să dea cu şic
Şi să-şi frece palmele când vor obosi.
Dar ştiu că ai un plan cu mine, Doamne, Fiindcă îţi iubesc mântuirea. Şi pot rosti
„Preamărit, mărit
Şi preamărit
Să fie Dumnezeu”.
Doamne, sunt sărac şi lipsit.
Nici credinţa nu-mi prea e bogată.
De aceea Te rog
Să Te grăbeşti.
Tu eşti scăparea mea.
Nu zăbovi.
PSALMUL ŞAPTEZECI ŞI TREI
Era gata – gata să mi se-ndoaie piciorul şi să-mi alunece paşii Văzând ce fericiţi sunt răii şi bogaţii.
Păi cum să nu observi că nu-i deranjează nimic şi le cresc burţi de prea bine, Ei n-au ghinioane şi-şi pun fudulia la gât Pe post de mare salbă.
Şi-mi trecea prin gând Pe lângă ureche: Degeaba sunt eu cinstit, Dacă ei pot să te lovească Zilnic.
Mă tot gândeam
La asemenea ciudăţenie
Până am intrat în casa Domnului
Şi am văzut
Soarta celor răi
La sfârşit.
Toamna.
Cum ar veni.

Când vin vântul, îngheţul
Şi întunericul.
E normal să nu-mi găsesc
Plăcerea
Pe pământ
Fiindcă partea mea
De moştenire
E-n cer.
Iar Dumnezeu
E stânca
Inimii şi gândului
Meu.
PSALMUL ŞAPTEZECI ŞI CINCI
Noi, care chemăm Numele Tău.
Te lăudăm
Şi spunem cui vrea să asculte
Minunile Tale.
Ştim că va veni o vreme
(ea e hotărâtă de mult)
Şi vei judeca fără părtinire.

Cei bogaţi şi cu funcţii Ridică nasul sus, Fără să ştie că nu vine scăparea Dincotro privesc ei.

Domnul e cel ce judecă.
El coboară pe unul
Şi ridică pe altul.
Dar nu la întâmplare o face
Ca într-un joc de table.
9 Davidiada
Domnul întăreşte inima
Celui neprihănit.
Doboară pe cei răi
Şi păstrează pe cine laudă
(Cunoscând)
Cinstea Dumnezeului lui Iacov.
PSALMUL NOUĂZECI ŞI DOI
Frumos este
Să lăudăm pe Domnul.
Să strigăm dimineaţa

Bunătatea Lui
Şi noaptea să-l şoptim credincioşia.
Tu, Doamne, mă vigorezi Prin lucrarea ieşită Din propria-ţi mână.
Că nu-şi dau seama toţi, Nu e dificil de văzut (Prostul nu pricepe măreţia Ta şi nici tembelul nu ia seama la ea).
Mie, fiul Tău, îmi întăreşti muşchii
Ca unui taur
Şi-mi netezeşti pielea cu alifii.
Ochiul meu vede ce doreşte.
Urechea doar sunete plăcute
Distilează.
Cel fără prihană înverzeşte ca bradul
Şi creşte ca stejarul înalt.
Cei sădiţi în casa Domnului înverzesc.
Sunt plini de floare şi de rod.
Ei şi la bătrâneţe înverzesc.
Şi ce simplu e miracolul:
Asta se-ntâmplă
Ca să arate Domnul că e drept.
Şi cine-i El?
E stânca mea, cel fără de păcat.
PSALMUL O” SUTĂ OPT
Am pregătite instrumentele pentru cânt.
Dumnezeule.
Şi inima e pregătită şi ea
(Pentru asemenea ocupaţie
Mă trezesc din zori).
Te laud pentru mine
Că îmi face plăcere
Dar Te laud şi printre străini.
Dumnezeule.
Să ştie toate naţiile
Ce fel de Dumnezeu avem noi.
Dumnezeu a vorbit în sfinţenia Lui
Şi ne-a promis
Toţi munţii înalţi la picioare.
Din orice mare cu apă

Ne-a promis un lighean
Să ne spălăm mâinile.
Din orice ceahlău.
O piatră s-o călcăm în picioare.
Cine ne va duce în cetăţi întărite?
Nimeni altul decât
Dumnezeu.
Ajutorul omului e zadarnic.
O vorbă goală risipită de vânt.
(Un câştig la un joc).
Cu Domnul vom face mari minuni
Ce vom voi aceea vom face
Căci scopul Lui e
Să ne mântuie.

PSALMUL O SUTĂ NOUĂSPREZECE

Iată un paradox Observat de mine: Tot ce este desăvârşit Are margini, Dar poruncile Tale, Deşi par îngrădite, N-au hotar.

Poruncile Tale Mă fac inteligent şi depăşesc cale de-o poştă Pe vrăjmaşii mei Fiindcă avându-le cu mine Nu mă pot rătăci. Sunt mai învăţat decât Toţi învăţaţii

(Fiindcă mă gândesc la învăţăturile
Tale).
Am mai multă pricepere decât bătrânii
(Fiindcă păzesc poruncile Tale)
Stau departe de cărările strâmbe
(Fiindcă păzesc
Poruncile Tale).
Cuvântul Tău este o candelă
Pentru
Picioarele mele
Şi o lumină
Pe cărarea mea.
De aceea mi-am semnat testamentul:
Voi împlini legământul Tău
Mereu
Şi până la capăt.

PSALMUL O SUTĂ PATRUZECI ŞI PATRU

Ce este omul, Doamne, spune Tu, Cel care

L-a zidit.
Şi prin ce e mai de soi fiul lui?
Atâta lucru văd şi eu
(Deşi corect ar fi să spun că simt):
Omul e ca o răsuflare.
Zilele ca umbra care trece.
Apleacă straşina cerului, Doamne.
Şi coboară.
Atinge munţii ca să fulgere
Şi viaţă să prindă.
Să vadă şi duşmanii mei
Al cui sunt eu.
Izbăveşte-mă, Doamne.
Din mâna unora născuţi din flori care nu ştiu cine este Dumnezeul lui David.

PSALMUL O SUTĂ PATRUZECI ŞI PATRU BIS

Fiii noştri sunt la nişte odrasle, la nişte platani care cresc la tinereţe.
Fetele noastre sunt ca
Nişte stâlpi de casă
Frumos modelaţi.
Ca nişte coloane
De la împărăteştile case – Adevărate podoabe
(De ce să nu
Le spunem pe nume).
Hambarele şi pătulele noastre sunt pline şi gem
De greutatea grânelor
Şi a merindelor săţioase.
Turmele ni se înmulţesc
Cu miile
Cu zecile de mii se împrăştie
Pe Bărăgan.
Vitele noastre sunt
Bune de prăsilă.
Toamna noi nu înregistrăm nici
O pagubă la numărare.
Ferice de poporul care stă astfel, Care-L are pe Dumnezeu Stăpân.

PSALMUL O SUTĂ PATRUZECI ŞI CINCI

Te voi lăuda în veci de veci, Doamne, împăratul meu.
Voi povesti la toţi ce mare eşti
Şi voi cânta minunile Tale
Zi de zi.

Domnul este milos şi plin de înţelegere, El este bun faţă de mine şi faţă de alţii, îndurarea Lui se întinde peste orice făptură, împărăţia Domnului este veşnică, Stăpânirea Lui n-are sfârşit.

Şi-n ciuda acestui lucru.
Domnul pe cei slabi îi ajută.
El nu cu bogaţii ţine, ci cu cei doborâţi
De nevoi, de păcat, de duşmani.

I

Domnul îşi deschide mâna la o ţărancă ieşită-n ogradă şi satură după dorinţă Tot ce are viaţă şi vrea viaţă.

Domnul este drept.
Domnul este bun.
Doar Domnul poate face simultan
Din lege bunătate.

PSALMUL O SUTĂ PATRUZECI ŞI ŞASE

Nu vă încredeţi în cei mari
În fiii oamenilor
Nu este ajutor.
Eul lor trece şi se întorc
În pământ.
Mor ei – le mor şi planurile.
Dar ferice de cine se încrede în Dumnezeul lui Iacov.
Cine se încrede în Domnul
Crede în cine a făcut pământul şi marea
Şi tot ce se află în peste şi sub.

Credincioşia Domnului ţine în veci, Doar El are grijă de cei flămânzi, îndreptăţeşte pe cei Asupriţi.

Scapă prizonierii
(De război sau căzuţi în păcat).
Domnul deschide ochii orbilor.
Dă prestanţă celor încovoiaţi.
Domnul ocroteşte pe străini.
Sprijină orfanul şi văduva.

Doar El este împărat peste veacuri.
Lăudaţi-L.
Pentru că este împăratul vostru.
Lăudaţi-L.
PSALMUL O SUTĂ PATRUZECI ŞI ŞAPTE
Lăudaţi pe Domnul, căci avem motive:
Acest lucru este frumos în sine.
Şi-n plus e o datorie a omului
(Veţi vedea îndată de ce).
Domnul îşi înalţă un nou Ierusalim, îi strânge pe cei risipiţi.
Vindecă pe bolnavi şi leagă rănile.
El este mare şi puternic prin Sineşi.
Acoperă cerul cu nori, udă pământul, creşte desul gazon.
Hrăneşte vita din grajd, dar şi corbul din zare.
Şi ca totul să dăiunie, Domnul trimite Legile pe pământ.
Ca un fulger aleargă cuvântul Lui.
Ţie îţi explică Legile pe îndelete.
Ca un părinte o face, ca un dascăl, ca o dădacă.
Tuturor oamenilor le spune cum e legea.
Dar ţie, Iacobe, ţi-o bagă cu pâlnia-n cap
(Dacă vrei!)
Laudă-L pe Domnul.
10 Davidiada
PSALMUL O SUTĂ PATRUZECI ŞI OPT
Lăudaţi pe Domnul, Singurul care este în cer, Lăudaţi-L, îngeri, Lăudaţi-L, soldaţi! Soare şi Lună, lăudaţi-L, Preaînalte ceruri, lăudaţi-L, şi la fel să faceţi voi, adâncuri.
De n-ar fi poruncit El
Ca să fiţi
Nici n-aţi fi.
El v-a fost rostul de a fi.
El v-a dat şi legi să rezistaţi.
El nu-şi calcă legile.
Bine e s-o ştiţi.
Balene uriaşe, rechini, Munţi şi dealuri uşoare, Lăudaţi pe Domnul, Pomi roditori şi cedri, Lăudaţi pe Domnul.
Împăraţi, regi, judecători şi slugi.
Tineri şi tinere.

Bătrâni şi puştani.
Bărbaţi şi femei.
Lăudaţi pe Domnul.
Nu este un capriciu – Aveţi argumente:
Numai numele Lui este sus
Şi El vă înalţă pe voi
Pân-acolo.
Iată pricina voastră de bucurie
Voi staţi chiar lângă El.
PSALMUL O SUTĂ PATRUZECI ŞI NOUĂ
Lăudaţi pe Domnul, Cântaţi în cuvinte inedite, Spuneţi cuvinte mari despre El în adunări, acolo unde se strâng Credincioşii Lui. Israeâiţilor, bucuraţi-vă. Căci el vă e Tată, Fii ai Sionului, Realizaţi cine v-a făcut!
Să se laude Numele Lui în jocuri.
Lăudaţi-L cu toba
Sau cu instrumente delicate
Ca harpa.
Domnul. Se bucură
Când îşi vede poporul
Şi-i slăveşte pe cei nefericiţi
Mântuindu-i.
Să salte de bucurie credincioşii îmbrăcaţi în slavă.
Să strige de bucurie
În intimitatea lor.
Să nu se lase doborâţi de
Vrăjmaşi.
Să ştie lumea
Că noi suntem ai Lui
Şi vom învinge pe împăraţii
Lumii.
Lăudaţi pe Domnul.
PSALMUL O SUTĂ CINCIZECI
Lăudaţi pe Domnul.
Lăudaţi-L în templu
Fiindcă locul în care coboară
Domnul
E sfânt.

Lăudaţi-L privind cerul – Unde se vede câte ceva
Din ce este capabil să facă.
Lăudaţi pe Domnul
Gândindu-vă
La dimensiunile Lui infinite.
Lăudaţi-L sunând din trâmbiţă.
Cântând cu alăuta, cu harpa.
Cu orice instrument.
Lăudaţi-L lovind orice obiect care sună.
Lăudaţi-L sărind de bucurie.
PÂRÂŞII SFINŢILOR
Cine va sta în faţa Ta, Preaînalte.
Cine va putea să-şi îndrepte spinarea
Mai strâmbă de păcate decât o cocoaşă
De maimuţă?
Nimeni, după dreptate
Şi după urmele lăsate pe chip.
Dar vii Tu, Miel al Celui
Fără început şi sfârşit
Şi întinzi mâna
(Acea mână cu palma străpunsă
De neîncredere).
Şi noi îndrăznim:
Nu prin certificat de botez.
Nu printr-o listă a faptelor.
Nu prin meritele fraţilor.
Şi nici din obrăznicie
Sau inconştienţă.
Îndrăznim Fiindcă Tu ai biruit şi ne-ai poruncit să-ţi urmăm.
Şi se aude o voce (Răstită, strâmbă, citind Pe sărite din cărţi) Care ne spune că nu suntem vrednici.
Dar a Ta e vrednicia.
Curatule.
Frate cel mai dinainte născut în numele Tău îndrăznim.
Tu ai spus
Că din acuza vicleanului
Tot Tu ne vei scăpa.
EVANGHELIE

La şapte zile departe
De Damasc – Privind dinspre Paul spre oraş
Şi nu dinspre pustiu spre Saul – Auzim şoapta – un fel de vorbă între fraţi – Că el nu se ruşinează
De crucea
Lui Hristos.
Şi bine face.
Frate Paul, încă nu pot veni
După tine, fiindcă tu calci pe urmele Lui.
Dar nu mă despart de tine.
Eu mă ruşinez.
Ruşinezu-mă, cum ar fi zis
11 Davidiada 161
Un poet.
Căci nu văzum încă
Pe îndeantregul şi întregit
Sângele Lui.
Sânge care, de când vorbesc cu tine.
Adică îl ascult pe El.
Al meu sânge este.
Saule, Saule, mie chiar îmi este Greu
Să dau înapoi într-un ţepuş. Astfel că merg înainte, şi asta spunând, Iată.
Se luminează drumul Desluşesc paşii tăi, Văd paşii Lui şi nu mă ruşinez De evanghelie.

DESĂVÂRŞIREA ROMANILOR

Aşadar, privind voi în luciul Tibrului
(Probabil vorba luciului vine
De la Lucifer)
Aţi văzut că sunteţi frumoşi – Ceea ce era adevărat.
Apoi v-aţi întrecut cu grecii
Iscusiţi în cele ale minţii
Şi i-aţi lăsat în urmă.
Căci buni eraţi în
Mânuirea sabiei, bine purtaţi
Coiful cel falnic.
Trainici cărări aţi bătut
Şi multe ape aţi călcat sub poduri.

Astfel că
Uitându-se oarecine dintre voi în apă
Şi chipul frumos văzându-l
Zeu zise despre el
Că ar fi.
Prea bine, romane, dar
Am uitat să-ţi spun
Ce se cădea să ştii singur, că
Doar îţi spusese Domnul popoarelor
Anume că în clipa în care
Zeu te faci pe tine
Ori din aproapele tău faci zeu
Şi trupului ori minţii lui te închini.
Dumnezeu e izgonit
Din tine.
DIMINEAŢA
Albastrul norilor – Ceaţă şi fum ivite din Scormoneala omului în adânc – Pare a fi dispărut.
Soarele s-a ascuns, N-a mai curs pe pământ (Cum se temea poetul).
Câini cu feţe furate de la oameni, unele chiar de la zeii
Cei vechi.
Urlă răguşit.
Totul e pregătit pentru disperare.
Dar apari tu, Spirit al credinţei, Memorie a celor spuse de El, Mângâietor rămas peste veac.
Şi renasc.
Nu din cenuşă, nu din neant, nici cel puţin din
Ce-am fost.
Renasc din apă şi duh
Şi văd că
Peste stele şi nori.
Peste ce ştim că e bine şi rău.
Peste al meu şi al lui
Există iubirea dintâi.
ÎNSERARE
Când a trecut, când a trecut la o dragoste arsă de pofte, Timpu-a fost scurt (ori nici n-a fost) Sau ce-a trecut?

Adun
O dimineaţă vărsată pe câmp.
O mamă aplecată alături (ca-n rugăciune).
Un vis urât (sfârşit cu-n ţipăt)
Să fie asta copilăria?
Mai fac un pas şi uit ce-a fost: O dragoste pierdut-o întrebări.
Când tot ce-a fost e un a fost Lipsit de timp şi de oprire.
Când a trecut, cum a trecut Fără s-am vreme să mă opresc?
Mai ţine vânturile priponite
(O clipă)
Mai am un frate gata să răspundă
Şi vrea şi el să spună
C-a aflat.
FIUL PLÂNSULUI
Locul lui
E peste timp
Şi rădăcină se pierde
Dincolo de prima zi a pământului.
Cu urechea lipită
De ţărmul de lut
Al aşteptării
Aud strigătul mamei
Lovită în noapte
De voia de-a fi
Cu un pas înainte.

Număr cărările şi cea plecată e cu una peste Drumul bătut înapoi. La marginea dorului. Se sfarmă în prăbuşirea surdă

Pământ
Peste adăpostul
Din brad şi din moarte.
El se naşte
La ceasul
Când lacrima se sparge
Şi prima jumătate
Satură în taină
Gândul Pământului.
Sora ei
Chemată de duh

Se ridică

(Frumos mirositoare – Ca o rugăciune de sfânt)

Peste.

Până la cer.

CAIN

Şi ca un hoţ de drum umblat şi câini şi pietre mă alungă. Mi-atârnă neamul de o pungă Deasupra capului păstrată: Numai promisă – o răsplată Stă în vântul fugărit.

Bătrânul ochi se-arată încă Din vârful turnului pierdut şi glasul cremeneşte goana: E pe poteci – cărare-şi face, E printre spini – şiroaie lasă, E peste stânci – lumină cată, E-n ochi de apă – trupu-şi scaldă, E sub pământ – putere prinde, E înăuntru, margini n-are.

Unde să fugă, când sub el Curge şi-azi sânge Nepătat, De frate.

ULTIMA ZI

La şapte paşi sub pământ Poţi îngropa o comoară Dar ea va trimite (înflorite ca o aşteptare) Luminoase veşti.

Ultima zi va fi Fericită pentru aleşi, Păstorul va despărţi Albul de negru, Uşorul de greu Slava de ocară şi oile de capre.

Dacă poţi să alegi Acum Vei scăpa, Uşa deschisă e Larg spre perete.

Astăzi e ziua ta, Mâine va aparţine lui nu vei şti.

Nu uita, Cineva a ales Pentru tine, întinde mâna, Este foarte uşor, Preţul intrării De mult s-a plătit.

VEŞNICIE

Iubirea nu se măsoară în ani şi nici secolele Nu o pot cuprinde. Rădăcinile ei

Sunt mai adânci decât mileniile, începuturile coboară Până la despărţirea lumilor. (De o mie de ori mii de mii Ar fi zis cineva din vechime).

Iubirea are gust de pământ înainte de despărţirea

Lui

De lumină.

Anii sunt mai neputincioşi decât ea.

Aşa cum slab se va dovedi

Cel dintâi vrăjmaş.

Iubirea are culoarea senină A copiilor cu ochii deschişi şi se aseamănă cu un dar Sosit pe neaşteptate.

Este atât de uşor să pricepi iubirea (Dacă îi ştii numele): Cu ea

se începe, Cu ea se încheie, Dar nu trebuie să se uite că nici început, nici sfârşit Nu are.

REVENIRE

Pământ acoperit De apă şi uitare, Cerul pierdut şi supărat la noaptea.

Marginile Urme nu-şi găsesc, Pasărea strigă pe nume, Sângele fără culoare Vărsat nevinovat îşi cere răsplata.

Părăsit.
Gândul mai bătrân decât pofta
Caută ramura de măslin împăcat:
Porumbelul lui Noe
Vrea să pună piciorul.

12 Davidiada

Odihna lui, Cuibul cald la o lacrimă Căzută pe umărul tău.
Împlinirea va face un cerc într-o zi
Când ne vom întoarce în grădina dintâi.

NEPUTINŢĂ

Tu ţineai palmele şi gândurile strânse
Şi n-ai bănuit că sub Cuvânt
Era aşternută o lume.
Mie îmi plesneau în lacrimi luminile:
Era începutul unui anotimp îmblânzit.

Şi când a trebuit să nasc Mugurii s-au dovedit prea strâmţi. Gândurile se-aşterneau pe hârtie.

Între ce am vrut
Şi ce m-a lăsat firea
S-a aşezat o baltă
Pe care n-o puteam trece.
Când nu vrei să poţi
Nu trebuie să mori.
M-aş fi mulţumit
Cu un zâmbet întreg
Şi cu o poveste deşirată
Între marginile unei nopţi
În care mama ar fi înviat
(M-ar recunoaşte de-ar vorbi cu mine?)
Dar ţineai palmele strânse
Şi mugurii s-au dovedit firavi.

În mine se vărsau apele cerului
Şi ieşea la iveală
Duhul
Adevărului
URME
Tăiem în două scoarţa pământului Cum se dezbracă gândul în noapte Desluşim drumul peste care poate sui lângă cerul cu merele coapte.
Rămâne în nisip stropul de sânge lăsat de Cain în ură nedormită Odată cu frica şi pofta de-a strânge Chipul mândriei din fum plăsmuită.
Braţele pipăie coasta străpunsă, Sângele scurs poate să-ntunece marea la la profeţi – faţa ni-i unsă. Se poate spera – bătuta-i cărarea!
CER SENIN
Soarele ia chip de copil, Razele lui redevin spice, Bobul e un ochi lăcrămat împlinit de rădăcinile din adânc.
Fiecare frunză e un om în marele popor al chemării Spre cer.
În yară.
Munţii sunt umerii îngerilor Luminaţi de soare, Rouă e lacrima sfinţilor Slobozită-n neant.
Bobul de grâu e iubirea nescrisă în deschisa carte A secerişului.
Multe sunt spicele.
Puţini zilierii.
Mai ţine vara cu lumină
O clipă.
Iată începe strigarea:
Veniţi, secerători.
Mirele vine.
CREDINŢĂ
Tu dintr-odată mi-ai arătat Cum trebuie să fie un vis, Ce-nseamnă zori şi ce altă dat, Prin cine voi scăpa de abis.
În inimă şi-n jur – pădure şi o pasăre flămândă de zbor, Ţipete rămase singure Doar cu puterea de-a şti ce vor.
Marea – nesfârşită-ncleştare, Sufletul strâns ca-ntr-o durere Au şters din jur orice-aşteptare Vama fraţilor mi se cere.
Gândurile îmbrăcate în dor Le-am aşezat în palmă şi-ascult Glasul Luminii nu vrea să mor – Sunt tocmai ceea ce m-a născut.
ALEGERE
Vine o vreme când se poate începe şi prinde timpul din ziua

curată – Adăpost peste geana din nesătule stepe – Dar apare Lumina numai o dată.

Poţi să semeni toamnă de toamnă şi să culegi spicul devenit rugăciune Aplecat peste brazda mamă şi doamnă, Dar numai o dată cununa pe frunte se pune.

Prăbuşiri şi orbire, blestem şi uscare Fiecare un cântec poate să fie şi scut, Nimeni nu poate să se uite la soare Dacă n-a fost primul născut.

Fiii oamenilor, râme săpate în piatră. Se aşază cu inima şi spatele n sus. Se leagă cu fir de păianjen şi vatră. Doar – doar îi va chema alături Iisus.

Aşteaptă să am peste privire pământ
Inima de câini să-mi fie muşcată
Să mă săgeteze orice boare de vânt
Nu se poa'. te să nu-înviez odată.
ÎNCREDERE
Mai bate
(Tot mai bate-n poarta morţii)
Sângele viu
De nenăscuţi copii.
Un ceas pierdut a dat
O vorbă
Neaşternută pe covor
De s-ar fi supărat Cuvântul şi cerul şi pământul S-ar fi stins.
Nemaioprită lume.
Încremenită-n strigăt blând
Azi poţi să desluşeşti sfârşitu-n seară.
Mai taie, Doamne.
Pe răboj o zi.
Păstreaz-o fără a fi pierdută.
Cuvântul poate creşte îmbrăcat în rod.
TESTAMENT
Mai lăsaţi-mi
După ce soarele mă va arde.
După ce peştii vor ciuguli.
După ce drumurile se vor toci.
De paşii mergând a neodihnă
Şi corbii vor rupe, vor rupe.

Iar gândurile vor fugi speriate.
După ce viermii vor uita să adoarmă.
Iar femeile nu vor înceta
Să se vândă...
După ce oamenii își vor pierde speranța
Speriați de războaie
Și de vești de războaie
Lăsați-mi puțină vlagă
În brațe
Să le pot întinde
Spre cele două mâini
Străpunse.
MAGDALENA
Eu l-am omorât
Pe Lucifer în mine
De câte ori l-am privit.
Păcatul a atârnat totdeauna
Mai jos
Decât răbdarea
Și era mai adânc decât
Pofta păsării părăsite.
Sunt ucigașa Gândului meu tremurat și nimeni mai mult Decât mine Nu s-a rupt de adânc.
Cine sunt eu în oglinda care spală
Păcatele nerostite?
Când vreau să încerc
Scoarța dinaintea pierzării
Inima tace.
Încerc să mă lupt
Cu mine
Și de fiecare dată
Eu pierd.
(Ca un sinucigaș:
Pierzător și de reușește
Și de nu).
Când mă opresc
Din chemări
Mă salvez:

Eu şterg cu pletele mele
Picioarele Lui
Şi
Trecutul meu.

SFANŢUL IO AN

Dar cel care merge-nainte
Şi pregăteşte calea
Trebuie să piardă.
Chiar dacă genunchiul şi gândul
Se pleacă în faţa-l.
Timpul a ros
Zidul de la Soare – Răsare
Şi frica de Irod a apus.
Soarele se mai scaldă
Într-un singur colţ
(O licărire).
Ioane, nume preaiubit.
Oasele rămân mai tari
Decât Cuvântul?
Ce te doare mai mult:
Necredinţa altora sau a ta.
Viaţa lor
Sau inima din piept.

LUMINA LINA

Lui Florin Lăiu
Aplecat peste pagină
Sau în simplă odihnă
Bătrânului din insulă
(Din pricina cărţilor îngălbenite)
Îi bătrânise faţa.
Abia se desluşea ceva
Din amintirea ucenicului preaiubit:
Doar lumina de sub pleoape.
Iată încă o ciudăţenie
A lumii acesteia:
Cauţi lumina
Şi doar pierzându-ţi lumina
Găseşti Lumina.

PSALMUL 151

Ridicaţi ochii spre Domnul, Spre locul de deasupra capului Unde presupuneţi că locuieşte.

Faceţi acest lucru dimineaţa.
Când abia v-aţi trezit
(Mulţumiţi chiar pentru faptul că puteţi
Gândi).
Lăudaţi-L când vă rugaţi
(După ce v-aţi spălat trupul şi cugetul)
Şi apoi ziua întreagă
Găsiţi-vă timp
Să observaţi
Că El avea darurile pregătite
Şi doar aştepta să le puteţi primi.
Lăudaţi pe Domnul fără efort, la şi când aţi respira.
Lăudaţi-l privind iarba, potecile şi oraşul.
Călătorind pe mare şi uscat în avion şi-n căruţă. Lăudaţi-L!
Fără el nimic n-ar exista.
Iar inventatorii
N-ar şti
Cu ce să se ocupe.
Lăudaţi-L chiar dacă
Nu ştiţi de ce – Peste puţin timp
Domnul vă va învăţa şi asta
Şi veţi pricepe.
Lăudaţi-L!

PSALMUL 152

Slăviţi-L pe Domnul, Pe Cel adevărat, Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul, Dumnezeu Spirit, Slăviţi-l pe rând Sau o dată pe toţi între ei nu e rivalitate (Sunt singurii în lumi care fac una, fiind trei).

Iată câteva sugestii: Gândiţi pe îndelete la Măreţia lui Iahve, Admiraţia jertfei celui venit lângă noi.

Observaţi blânda lucrare A celui ce mângâie.

Slăviţi-l pe Tatăl pentru iubire, Tot pentru iubire pe Fiu, Vedeţi Spiritul tot iubire. Minunaţi-vă de subtila lor adiere De felul original de-a veni. Fraţilor, copii şi bătrâni, Nimeni n-are un Dumnezeu la al nostru.

PSALMUL 153

Dacă simţi ghiara fiarei în gât.
Dacă dai neputincios din umeri
Când auzi valurile grijii năpădindu-te.
Aminteşte-ţi de Domnul.
Ştiu că observi
Ce se-ntâmplă în preajmă.
Ştiu că observi şi că simţi agurida
Mâncătorilor de nisip.
Ştiu că porţile par
Pe vecie închise
Dar aminteşte-ţi de El.
Poţi să-L observi aninat de un lemn.
Poate în slavă îţi place
Ades să-L închipui.
Domnul te lasă să visezi cum ţi-e voia.
Dar are grijă
Blând să-ţi şoptească:
Fii fără grijă
Rezolvarea-i la Mine
Şi bătălia câştigată-i de mult.
Ţie, anume, ţi-am spus, cu tărie:
Da, sigur fii.
Căci n-am să te las.
PSALMUL 154
Lăudaţi pe Domnul la răsărit de Soare, şi la apus lăudaţi-L, Lăudaţi-L cu martori Dar şi în propria cămăruţă, Lăudaţi-L în comunitate, La un loc cu prezbiterii sobrii Lăudaţi-L când se bucură tinerii: Şi privesc spre cer cu ochi de cristal.
Lăudaţi pe Domnul
Cântând în gând.
Fredonând în şoaptă.
Cu gura până la urechi strigaţi.
Bateţi din palme
Să se trezească surzii
Şi să se rostogolească ecoul.
Spuneţi lumii acesteia Cine este adevăratul Domn, Spuneţi copiilor şi moşnegilor, Dar mai ales s-o ştie tinerii, Coloanele zilei de mâine.

Lăudaţi pe Domnul, Faceţi-o cum vreţi voi, Dar lăudaţi-L.
PSALMUL 155
Cine mai e ca Tine, Dumnezeule?
(întreb pentru urechile altora, căci eu
Cunosc răspunsul. Suntem însă într-un cântec de slavă
Iar interogaţia retorică e la ea
Acasă).
Aşadar, cine se poate asemăna cu Tine.
Singurul viu printre zei.
Singurul care nu doar pentru Sine dă
Legi.
Şi nu pentru El vrea închinare.
Toţi zeii născociţi de oameni
Nu văd mai departe de nasul lor
De aramă, de lut sau de topaz.
Precând Tu, singurul Preaînalt.
Te îndrepţi spre mine.
Te apleci, întinzi mâna şi mă prinzi.
14 Davidiada
Ca să mă iei la Tine
Te apleci.
Ca să mă luminezi
Mă priveşti.
Î II
Şi sus, mai presus de sus
Mă aşteaptă Fiul Tău, întâiul născut.

Ilar El frate îmi este, Domn îmi este şi-apărător îmi este. Nimeni nu mai e ca Tine, Dumnezeu al meu!

PSALMUL 156
Vine tineretul la Tine.
Dumnezeule, înfăşurat în podoabe sfinte
De parcă le-ar fi luat
Din sânul zorilor.
Vine tineretul Tău la Tine
Ca rouă.

Aşa a văzut psalmistul După ce i-a arătat Domnul şi după ce a văzut că Domnul e Dumnezeu.

Sute de ani mai târziu

Eu însumi văd cum vin tinerii
La tine:
Ca un prunc după mama lor vin.
Ca un elev după dascăl.
Ca o fecioară după mirele ei.
Vine tineretul la Tine
Ca un înţeles după o frază.
Ca o culoare după complementara ei.
Ca un bolnav după doctorul lui.
Vine tineretul la Tine, Dumnezeule Doamne, la mielul pierdut După Mântuitor.
PSALMUL 157
Nu fac faţă gurii lor.
Dumnezeule.
Gândul lor nu-l stăpâneşte nimeni.
Frică n-au şi nici ruşine.
Bunul simţ le-a fost respins.
Sfatul mamei l-au uitat.
Frica tatălui n-o ştiu.
Au călcat tot în picioare
Acum m-ar strivi pe mine.
Ce sunt eu
Ca să se teamă
(Astfel pun problema ei).
Dar vii Tu.
Singurul mare, Stâlp de foc, Toiag de fier.
Stăpân cerului
Şi faur
Peste văz sau nevăzut.
Pentru harul Tău mă scapă.
Pentru mila fără şanţ.
Nu-i lăsa să-şi frece pumnii.
Să se bucure-n ascuns.
Ce ar zice lumea largă
Când m-ar şti lovit de ei?
Scoate-ţi platoşa, Cel Mare.
Nalţă braţul
Pleacă-ţi ochiul

Şi vor dispărea ca fumul.
Sau mai bine
(Zic şi eu cu mintea mea)
Ia asupră-ţi grija mea.
Cum ai zis odinioară.
Să se bată, de-au curajul.
Cu Iehova, Cel Neînvins.
PSALMUL 158
Dacă n-ai fi Tu, Dumnezeule, Unde ne-am duce când se lasă seara, Unde şi-ar găsi pasărea (inima ei) Adăpost?
Cum m-aş trezi a doua zi în zori.
Ce ar trebui să ştie cel care Porunceşte genelor „Dezlipiţi-vă!”
Dacă n-ai fi Tu, Dumnezeule.
Inima mea ar fi sângerat de mult
Sub greutatea greşelii.
Chiar şi mie mi-ar fi fost
De mine lehamite
Şi aş fi fugit
De-aş fi avut unde.
În apă ca Iona m-aş fi pierdut, în foc asemeni scaietelui, în văzduh, ca un fir de praf.
Dar vii Tu, Dumnezeule, Singurul cu răspuns la toate, Singurul care mă ştii pe nume şi mă strigi.
Eu spun da
Şi Tu mă înfiezi, Tată.
PSALMUL 159
Şi dacă soare e
(S-ar minuna poetul
Şi n-ar şti un răspuns)
E ca să mai reziste o clipă
Puiul de cerb şi bursucul înainte de hibernare (cel din urmă).
Şi plouă
De dragul ţăranului desculţ
Care şi-a aruncat sămânţa sub brazdă.
Deşi Domnul ştie exact
Câtă neghină a prefirat prin deşte.
Şi ninge
Ca-n copilărie

Nu doar pentru sania uitată
De-o veşnicie.
Ninge
Să moară bobul de grâu
(Ca un păcat mărturisit).
Şi dacă mai respir, Dumnezeule.
E că Îngerii Tăi sunt opriţi
Să facă dreptate.
Tu ştii că am de salvat
Unul în stânga.
La dreapta altul.
În faţă şi-n spate.
Şi că eu însumi trebuie să scap.
Scapă-ne, Scăpătorule.
Vino, Veşniciile.
Şi ia-ţi zestrea
De Tine, Ţie, pentru noi pregătită
De la sădirea lumii.
PSALMUL 160
La cine să strig.
Dumnezeule?
La icoane de lemn, pictate pe geam.
În foiţă de argint sau de aur?
La statui din ipsos, din carton, din bronz leşinat
Sau din marmora gheaţă?
Orice ar pune meşterul în ele, lângă ele, sau în locul lor
Tot fără minte ar fi
(Cum e şi el).
Şi nu numai pe mine m-ar înşela.
Ci şi pe cei care mi-ar da crezare
Mă spărie gândul
Că ar pieri din vina mea careva.
La prieteni să strig? Când ai nevoie
Mai surzi ca duşmanii Devin.

La vecini, la copii, la părinţi? Toţi-au grijile lor, Mai abitir decât mine.

La Tine strig, Doamne, Singura scăpare, (Acum şi în veci de veci) Amin.

PSALMUL 160 BIS
Pe malul Balasanului
Un nesperat ochi de apă
În pustiu
Şezum şi plânsum
(După slova Dosofteiului)
Când ne gândeam la ce mici şi părăsiţi sum.
Acolo, şi nu numai acolo.
Biruitorii noştri mici şi mari.
De la Apus, dară mai alesu de la Răsăritu
Cereau să fim şi veseli
Şi să-i binecuvântăm cu zicerile noastre
(Ştiind ei că zicerile noastre sunt Cuvânt).
Dar cum să cântăm noi Cântecele noastre unui Dumnezeu străin (Adică unui nimeni)?
De noi adu-ţi aminte, Doamne.
Nu de spusa lor
Când eram la strâmtorare
Şi ne priveau de susu
Strigând la Tine: Rade-i, rade-i!
Nouă nu ne vei face aşa.
Dumnezeule.
Să te lăudăm ne-ai născut.
Altfel merităm să ni se lipească limba
De cerul gurii
Că am pustiit Ierusalimul.
Cheamă-ne în Ierusalimul Tău.
Dumnezeule, în Ierusalimul ceresc.

CUPRINS

Întoarcerea poetului risipitor

Petre Anghel se întoarce după mai bine de 25 de ani (vai, peste un sfert de secol!) la poezie, după ce s-a impus în conştiinţa cititorilor şi a criticii literale ca un remarcabil romancier, chiar „românier de cursă lungă”, cum l-a numit literatura de specialitate şi cum, iată, s-a dovedit că este. Convingerea mea e că Petre Anghel n-a părăsit niciodată poezia. În „Davidiada”, Petre Anghel este, prin excelenţă, un poet religios – mai mult, un poet creştin.

Sunt sigur că şi cititorii avizaţi şi amatorii se vor simţi răsfăţaţi de cuvintele poetului Petre Anghel. Şi, mai ales, că această „Davidiada” îi va îndemâna să deschidă sau să redeschidă Scriptura Sfântă.

Paul Dugneanu